

THE NEW YORK TIMES
BESTSELERIS

Mer-
Ginos

romanas

Emma
Cline

baltos lankos

Pakėliau akis išgirdusi juoką ir nebenuleidau jų išvydusi merginas.

Pirmiausia atkreipiau dėmesį į plaukus – ilgus ir nešukuotus. Paskui – į saulėje blyksinčius papuošalus. Trijulė buvo gana toli, tad veidų bruožų gerai neįžiūrėjau, bet tai ir nebuvo svarbu – vis tiek aiškiai matėsi, kad jos išsiskiria iš visos parke šurmuliuojančios minios. Šeimų, besibūriujančių prie atviros kepsninės ir belaukiančių, kol paskrus dešrelės bei mėšainiai. Moterų languotomis palaidinėmis, besiglaustančių prie savo širdies draugų. Vaikų, svaidančių eukaliptų sėklų kevalus į užplūdusius aikštelę pažiūrėti sulaukėjusius viščiukus. Tos trys ilgaplaukės merginos, rodėsi, sklendžia viršum visko, kas vyko aplink jas, tragiškos būtybės, atkirstos nuo aplinkos. Tarsi karališkosios šeimos dukterys tremtyje.

Vėpsojau į merginas akis išpūtusi, atvirai ir begėdiškai – neatrodė, kad jos galėtų dirstelėti šion pusėn ir mane pastebėti. Ant kelių kėksojo pamirštas mėšainis, vėjelis nuo upės čionai ginė smulkių žuvelių tvaiką. Buvau to amžiaus, kai įdėmiai žvalgydavausi į kitas merginas, iškart jas įvertindavau ir pagal jų matą apskaičiuodavau savo pačios trūkumus. Tad išsyk ir pastebėjau, kad iš tos trijulės juodaplaukė – pati gražiausia. To ir tikėjausi dar nė nespėjusi aiškiai įžiūrėti veidų. Ne šio pasaulio būtybė – tai krito į akis iš tolo, – vilkinti purviną palaidą suknelę, vos dengiančią užpakalį. Ji ėjo per vidurį, jai iš kraštų – džiūsna rudaplaukė ir kiek vyresnė mergina, visos nuskurusios, rodos, dar atsainiau ir įmanydama neapsirengtum. Lyg

būtų išgriebtos ir ežero maurų. Pirštai apmaustyti pigiais žiedais, lyg papildomais krumpliais. Jos balansavo ant slidžios ribos, skiriančios grožį nuo bjaurumo, ir paskui jas per parką sklido domesio raibuliai. Motinos žvilgsniais suskato ieškoti savo vaikų, nors pačios nebūtų pasakiusios, kas jas privertė sunerinti. Merginos kibosi savo vaikinams už rankos. Saulė smelkėsi pro medžių šakas – viskas buvo kaip visada: mieguisti gluosniai, karščiu tvoskiantis vėjas, šiaušiantis iškylų patiesalus. Bet taip puikiai atpažįstamą dieną jaukė merginų trijulės įprastame pasaulyje paliekama brydė. Jos rėžė tikrovės audinį lyg aptakus, bemintis ryklio pelekas vandens paviršių.

PIRMA DALIS

Viskas prasideda nuo fordo, rugpjūčio vakarą lėtai riedančio siauru įvažiavimo keliuku per sausmedžių saldumo pritvinkusį, net tirštą orą. Merginos ant galinės sėdynės susikibusios už rankų, automobilio langai atviri, kad naktis sunktųsi vidun. Groja radijas, bet vairuotojas, staiga sudirgęs, nervingu judesiu jį išjungia.

Jie persiropščia per vartus, vis dar apkarstytus kalėdinių lempučių girlianda. Pirmiausia juos pasitinka kurti ūkvedžio namelio tylą. Pats ūkvedys snūduriuoja ant sofos, atkišęs tvarkingai suglaustas basas pėdas lyg dvi bandeles. Jo bičiulė, užsidariusi vonioje, valosi blausius blakstienų tušo pusapskritimus.

Paskui – gyvenamasis namas, ten jie išgąsdina moterį, ramiai skaičiusią svečių miegamajame. Vandens stiklinė, virpčiojanti ant naktinio staliuko, sudrėkusios medvilninės apatinės kelnaitės. Greta – jos penkerių metų sūnus, kažką beprasmiškai murmantis, kad atsispirtų miegui.

Jie sugena visus į svetainę. Akimirksnis, kai išsigandę žmonės suvokia mielą savo gyvenimų kasdienybę – rytinį apelsinų sulčių gurkšnį, dviračiu minamą lankstą, jau praėjęs. Jų veidai mainosi lyg prasiveriančios langinės, atsikabinančios anapus akių.

Taip dažnai įsivaizduodavau aną naktį. Tamsus kalnų kelias, jūra be jokio atspindžio. Moteris, pargriauta ant sutemų užklotos vejos. Ir nors smulkmenos, per daugelį metų nutolusios, apaugo storu maurų

sluoksniu, prieš pat vidurnaktį išgirdusi trakstelint atrakinamą spy-
ną pirmiausia pagalvojau kaip tik apie tai.

Svetimas žmogus prie durų.

Laukiau, kol paaiškės garso sukėlėjas. Galbūt kaimynų vaikišcias
nutėškė ant šaligatvio sumaigyta skardinė. O gal braudamasis per ša-
bakštiną pradundėjo elnias. Galbūt kas nors panašaus, visai nekaltas
triukšmas, bandžiau įtikinti save, tiesiog kažkas subarškėjo kitame
namo gale. Mėginau įsivaizduoti, kokia negrėsminga vėl atrodys ap-
linkinė erdvė dienos šviesoje, kokia jauki ir nepavojinga.

Bet triukšmas nesiliovė, dabar jau negailestingai prasibroves į ti-
krovę. Iš kito kambario ataidėjo juokas. Balsai. Sušnypštė iš praverto
šaldiklio pliūptelėjęs garas. Karštligiškai naršiau kokio nors paaiški-
nimo, bet vis įkyriai užkliūdavau už paties blogiausio varianto. Po
visko, kas įvyko, kaip tik šitokios pabaigos ir dera laukti. Aš įstrigusi
svetimuose namuose, tarp kitų žmonių gyvenimo faktų ir įpročių.
Mano kojos plikos, su išpampusiomis venomis – reikia manyti, pa-
sirodysiu visai silpna, kai jie įeis ir mane užklups: vidutinio amžiaus
moteriškė, dar bandanti rėplioti slėptis į kokią kertę.

Gulėjau lovoje, trūksmingais kvėpsniais gaudydama orą ir ste-
beilydama į uždarytas duris. Laukiau įgriūvant įsibrovėlių, visų tų
siaubų, kuriuos įsivaizdavau įgyjant žmogišką pavidalą ir užtvindant
kambarį: supratau, kad neverta iš savęs tikėtis jokių didvyriškumo
proveržių. Bus tiktai bukas siaubas ir fizinis skausmas, kurį teks iš-
kentėti. Bėgti net nemėginsiu.

Iš lovos išsiropščiau tiktai išgirdusi prabylant mergaitę. Laibas, visai
negrėsmingas balsas. Vis dėlto tuo guostis nevertėjo – Suzana ir kitos
irgi buvo merginos, tik kas iš to, niekam nuo to nebuvo geriau.

Būstas, kuriame gyvenau, man buvo paskolintas. Už lango tan-
kiai spietėsi tamsūs pajūrio kiparisai, oras dilgčiojo sūrstelėjusia

drėgme. Maitinausi neįmantriai, kaip vaikystėje: gniutulas spagečių, šerkšnotų sūrio trupinėliais. Gazuoto vandens burbuliukai, sproginėjantys gerklėje. Kartą per savaitę laistydavau Deno augalus – kiekvieną tempdavausi į vonią, pakišdavau vazoną po čiaupu ir leisdavau vandenį, kol žemė imdavo kliurksėti nuo drėgmės. Ne kartą teko praustis po dušu ant nubyrėjusių lapų pakloto vonios dugne.

Pinigus, kuriuos paveldėjau iš senelės – tai buvo likučiai jos honorarų už filmus, valandų valandas vanagiškų šypsenų iš po dailutės garbanų kepuraitės, – baigiau išleisti prieš dešimtį metų. Po to vis brukdavausi į kitų žmonių egzistencijos ertmes – dirbau pagalbininke, darbo vietoje ir apsigyvendavau. Išsiugdžiau patogių būdų būti mandagiai nematoma: vilkėdavau kūno formas slepiančius drabužius, dėvėjau malonią, nereikšmingą veido išraišką – lyg vejos puošmena. Buvo svarbu, kad išraiška būtų maloni, – toks magiškas nematomumo triukas įmanomas tik tada, kai jis pažiūrėti nedaro nusistovėjusios darnos. Ir dar turėjo atrodyti, kad pati irgi šito noriu. Mano globotiniai buvo įvairūs. Specialiųjų poreikių vaikas, kuris bijojo elektros lizdų ir šviesoforų. Senyva moteris, įdėmiai žiūrėdavusi pokalbių laidas, kol aš uoliai skaičiuodama dėdavau jai į lėkštelę tabletes, blyškiai rausvas, beveik panašias į ledinukus.

Išėjus iš paskutinės darbo vietos nieko naujo iškart nepasitaikė, tad Denas pasiūlė įsikurti jo vasarnamyje – rūpestingas seno draugo mostas ir dar taip, lyg tai aš daryčiau jam paslaugą. Kambarius tvindė pasimiglojusi, praskydusi dangaus žydruma, medinės pastato dalys pampo ir brinko nuo drėgmės. Galėjai pamanyti, kad namas kvėpuoja.

Paplūdimys nebuvo labai populiarus. Per šalta, nesiveisė austrės. Abipus vienintelės miestelio gatvės driekėsi sklypai, prigrūsti gyvenamųjų priekabų: tratėdami sukosi vėjo malūnėliai, verandos prigrizdintos pablukusių plūdurių ir gelbėjimosi ratų – varganų

žmonių puošmenos. Kartais sutraukdavau iš senojo šeimininko gautos liežuvį gnybiančios aitrios marihuanos suktinę ir išsiruošdavau į miestelio parduotuvę. Įveikiama užduotis, aiškiai apibrėžta, kaip išplauti lėkštę. Lauke būdavo arba švaru, arba labai purvina, ir man patikdavo tokie kraštutinumai, duodantys toną visai dienai.

Gatvėje beveik su niekuo nesusidurdavau. Saujelė mieste likusių paauglių, regis, žudėsi nykiai kaimietiškais būdais: teko girdėti apie jų pikapus, įsirežusius vienas į kitą antrą valandą nakties, apie nakvynę garaže stovinčiame namelyje ant ratų, užsibaigusią apsienuodijimu anglies monoksidu, apie žuvusį amerikietiškojo futbolo įžaidėją. Nenumaniau, ar to priežastis kaimiškas gyvenimas, laiko, nuobodulio ir pramogai naudojamų automobilių perteklius, ar tai būdinga tik Kalifornijai, galbūt tik čia pačiose šviesos dulkelėse slypi paskata rizikuoti ir griebtis kvailų kaskadininkų triukų.

Į vandenyną nė kojos neįmerkiau. Kavinės padavėja buvo perspėjusi, kad vietos pakrantės – didžiųjų baltųjų ryklių veisykla.

Ryškios virtuvės lempos šviesos užlieti, jie sužiuro į mane lyg pora šiukšlių kaugėje užkluptų meškėnų. Mergaitė suspiegė. Vaikinas išsitiesė visu savo išstypusiu stotu. Įsibrovėliai buvo tik du. Mano širdis kūlvirsčiavo, bet jie buvo tokie jauni – vietiniai vaikiščiai, pagalvojau, sumanę įsilaužti į vasarnamį. Kol kas aš dar nemirsiu.

– Kas čia per šūdas? – Vaikinas pastatė alaus butelį, mergaitė taip ir prilipo jam prie šono. Berniokas buvo gal dvidešimties, mūvėjo šortus iki kelių su daugybe kišenių. Baltos kojinės, apšepęs smakras, iš po šerių šviečiantis raudonas spuogas. Mergaitė buvo išvis jauniklė. Penkiolikos, gal šešiolikos, kojos – blyškios, su vos vos melzganu atspalviu.

Stengdamasi atrodyti kuo svariau, timptelėjau marškinėlių kraštą, kad labiau pridengtų šlaunis. Bet vos pranešiau, kad tuojau skambinsiu į policiją, berniokas tik suprunkštė.

– Varyk, – paragino, glausdamas mergaitę arčiau savęs. – Skambink tiems farams. Bet žinai ką? – Jis išsitraukė mobilųjį. – Užsikrušk, pats paskambinsiu.

Baimės gniutulas, susirangęs krūtinėje, staiga ištežo.

– Džulianai?

Suėmė juokas: paskutinįsyk mačiau jį trylikametį – uniformotą styplą vaikėžą. Vienturtis Deno ir Alison sūnus. Kadaisė buvo apšokinėtas iš visų pusių. Vežiotas į visus vakarinių valstijų violončelininkų konkursus. Kinas korepetitorius ketvirtadieniais, juoda duona ir kramtomieji vitaminai – gimdytojai rentė visas įmanomas užtvaras, turinčias apsaugoti nuo nesėkmių. Tik šnipštas iš to išėjo. Galiausiai vaikas pakliuvo į valstybinį Kalifornijos universitetą Long Byče, o gal Irvine. Prisimenu, geruoju tai nesibaigė. Jį išspyrė lauk, o gal pasielgė kiek švelniau – pasiūlė metus lankyti parengiamuosius kursus ar panašiai. Džulianas buvo drovus, dirglus vaikas, gūždavosi nuo automobilyje per radiją trenkiančios muzikos ar išvydęs nepažįstamą valgį. Dabar visas buvo aštriai briaunotas, o iš po marškinių kyščiojo tatuiruotės. Manęs jis neprisiminė – o ir kodėl turėtų? Aš buvau moteris anapus jo erotinių poreikių aprėpties.

– Apsistojau čia kelioms savaitėms, – paaiškinau nesmagiai jusdama, kad plikos mano kojos bado akis; nesmagu buvo ir dėl įpliektos melodramos, grasinimo kviesti policiją. – Aš tavo tėčio draugė.

Mačiau, stengiasi atkapstyti mane atmintyje, priskirti man kokią nors reikšmę.

– Evė, – prisistačiau.

Vis dar jokios naudos.

– Prisimeni? Gyvenau tame bute Berklyje – tavo violončelės mokytojo kaimynystėje. – Denas su Džulianu po pamokos kartais užsukdavo pas mane. Džulianas godžiai gerdavo pieną ir mechaniškai spirčiodavo mano stalo kojas.

– A, tai šūdas, – tarstelėjo Džulianas. – Taigi. – Taip ir likau nesupratusi, ar jis išties mane prisiminė, ar pakišau jam užtektinai raminančių detalių.

Mergaitė atsigręžė į Džulianą bereikišmiu it blizgus šaukštas veidu.

– Viskas gerai, pupa, – tarė jis bučiuodamas ją į kaktą – tokia netikėta švelnumo apraiška.

Džulianas nusišypsojo man, ir tik tada sumojau, kad jis girtas, o gal tik apsirūkęs. Veido bruožai buvo glebūs, oda nesveikai žvilgėjo drėgme, ir vis tiek aukštuomenei derantis auklėjimas išniro paviršium lyg gimtoji kalba.

– Tai Saša, – tarė jis bakstelėdamas alkūne mergaitę.

– Labas, – nejaukiai čieptelėjo ji. Man buvo visai išrūkę iš galvos, kad paauglės neišvengia šito apdūjimo etapo: poreikis būti mylimai švietė jos veide taip aiškiai, kad net pasijutau nesmagiai.

– Taigi, Saša, – vėl prabilo Džulianas, – o tai...

Jis iš paskutiniųjų stengėsi sutelkti klydinėjantį žvilgsnį į mane.

– Evė, – priminiau jam.

– Taigi, – patvirtino jis. – Evė. Kad tave galas.

Jis sriūbtelėjo alaus, gintarinis butelis tvokstelėjo réksmingų atspindžių pluoštą. Džulianas žvelgė kažkur man per petį. Žvilgsnis slydinėjo baldais, čiupė knygas lentynose, tarsi tai būtų mano namai, o Džulianas – koks pašalinis.

– Dievulėliau, turbūt pamanei, kad mes čionai įsilaužėme ar dar ką.

– Pamaniau, kad jūs vietiniai.

– Kartą čia buvo įsilaužta, – tarė Džulianas. – Buvau dar vaikiš-čias. Mūsų tuo metu nebuvo namie. Pavogė tik naro kostiumus ir visą pakuotę Abalonės moliuskų iš šaldytuvo, – jis darsyk užsivertė alaus butelį.

Saša nenuleido akių nuo Džuliano. Mūvėjo iki kelių nukirptus džinsus, visai netinkamus paplūdimio žvarbai, ir gerokai per didelį

nertinį – veikiausiai Džuliano. Rankogaliai – apipešioti ir, rodos, sudrėkę. Jos makiažas atrodė klaidingas, bet tikriausiai toks ir buvo tikslas, koks nors simbolis ar panašiai. Mačiau, kaip mano nužiūrėjama ji nervinasi. Puikiausiai supratau jos nerimą. Pati būdama tokio amžiaus nuolat dvejodavau dėl savo judesių, neapsispręsdavau, ar ne per greitai žingsniuoju, vis įtardavau, kad visi aplinkiniai mato, kokia esu susikausčiusi, kaip nesmagiai jaučiuosi. Tarsi visi be paliovos būtų mėginę vertinti mano elgseną ir vis aptikdavę kokių nors klaidų. Sumojau, kad Saša dar labai jauna. Per jauna būti čia su Džulianu. Atrodė, ji perprato, ką galvoju, ir įsistebeilijo į mane su nuostabą keliančiu iššūkiu.

– Apgailestauju, kad tėtis neįspėjo tavęs, jog rasi čia mane, – tariau. – Jeigu jūs norite didesnės lovos, aš galiu miegoti ir kitame kambaryje. O jei norite pabūti vieni, ką nors sugalvosiu...

– Ne, – paprieštaravo Džulianas. – Mudu su Saša galime miegoti bet kur. Teisybė, mažiuk? Šiaip ar taip, tik stabtelėjome čia pakeliui. Keliaujame į šiaurę. Parsivežti žolytės, – porino jis. – Važinėju iš Los Andželo į Humboltą bent kartą per mėnesį.

Tikriausiai tikisi padaryti man įspūdį, dingtelėjo mintis.

– Nepamanyk, kad pardavinėju ar dar ką nors, – Džulianas mėgino atsitraukti. – Mano tik transportas, ir viskas. Nieko daugiau nė nereikia, tik poros neperšlampamų „Watershed“ kelionkrepšių ir prietaisėlio, kuris užfiksuoja policijos radarą.

Saša, regis, sunerimo. Gal aš įklampinsiu juos į bėdą?

– Palauk, o tu iš kur pažįsti tėtį? – paklausė Džulianas ir ištuštinęs alaus butelį tuoju pat atsikimšo kitą. Jie buvo atsivežę kelias pakuotes po šešis butelius. Kitos plika akimi matomos maisto atsargos: sauja kažkokio žvyro, matyt, „studentiško“ riešutų ir džiovintų vaisių mišinio trupinių, neatplėštas rūgščių guminukų maišelis ir prarūgusi sumaigyta greitmaiščio pakuotė.

– Susipažinome Los Andžele, – atsakiau. – Kurį laiką gyvenome kartu.

Mudu su Denu aštuntojo dešimtmečio pabaigoje kartu nuomomės butą Los Andžele Veniso rajone – su trečiojo pasaulio vertais užkaboriais ir palmėmis, šilto nakties vėjo įsiūbuotomis šakomis, bilsnojančiomis į langus. Aš anuomet dar gyvenau iš senelės honorarų už filmus ir plūkiausi pirmyn, stengdamasi gauti slaugės licenciją. Denas mėgino būti aktoriumi. Bet šitai – vaidyba – jam buvo nepasiekiamas tikslas. Tad galiausiai jis vedė šiek tiek pinigų paveldėjusią moterį ir užsuko šaldyto vegetariško maisto verslą. Dabar jam priklausė dar prieš žemės drebėjimą statytas namas San Fransisko Pasifik Haitse.

– O, palauk, sakai, jo draugė iš Veniso? – sujudo Džulianas staiga pagyvėjęs. – Koks, sakei, tavo vardas?

– Aš – Evė Boid, – atsakiau ir buvau nustebinta: Džuliano veido išraiška persimainė, ta, užslinkusi dabar, bylojo, kad jis mane atpažino, bent iš dalies, ir tikrai susidomėjo.

– Palauk, palauk, – pakartojo jis atitraukdamas ranką nuo mergaitės pečių – ši, išstumta iš jo glėbio, tuoj pat tarsi subliūško. – Tai tu toji moteris?

Galbūt Denas papasakojo jam, kaip netikusiai man viskas susiklostė. Nuo tos minties pasidarė nesmagu, pati nepajutau, kaip kilstelėjau ranką prie veido. Senas, gėdingas įprotis, užsilikęs iš pauglystės, kai prisireikdavo pridengti spuogą. Pirštai, atsainiai čiupinėjantys smakrą, timpčiojantys lūpą. Tarsi šitaip tik dar labiau neatkreipčiau į save dėmesio, tik dar labiau nepabloginčiau padėties.

Džulianas jau netvėrė savame kailyje.

– Ji priklausė tam kultui, – pranešė savo mergaitei. – Teisybė? – grįžtelėjo į mane prašydamas patvirtinti.

Mano skrandyje susimetė baimės gurvuolis. Džulianas stebeilijo į mane su aitriu lūkesčiu. Alsavimas strigus, trūkšmingas.

Tą vasarą man buvo keturiolika. Suzanai – devyniolika. Buvo ir smilkalai, nuo jų kvapo išteždavome, apimdavo snūdas. Suzana,

atsivertusi seną *Playboy* žurnalą, skaitanti balsu. Nešvankios, blizgančios spalvotos nuotraukos, kurias slapstydavome, kuriomis keisdavomės it kortelėmis su beisbolininkų portretais.

Žinojau, kaip lengvai tai gali atsitikti, lyg koks bejėgis optinės iliuzijos slystelėjimas atpažįstamumo link. Dienos atspalvis, nejučia susisiejantis su kokia nors konkrečia smulkmena: motinos plonyčiu šalikėliu, prapjauto moliūgo drėgme. Tam tikras šešėlių ornamentas. Net saulės atspindys, tvykstelėjęs nuo balto automobilio variklio dangčio, galėjo sukelti manyje akimirksnio raibulį, atverti siaurą plyšėlį į praeitį. Teko matyti internete skelbimų – kažkas siūlo bemaž už šimtą dolerių pirkti septintojo dešimtmečio „Yardley“ kosmetikos, reikia manyti, iš lūpdažių belikę tik riebaus vaško gurvuoliai. Užtat senstelėjusios moterys galėtų ir vėl juos uosti – troškų, cheminių gėlių tvoksmą. Štai kaip stipriai žmonės šito trokšta – žinoti, kad jų gyvenimai iš tiesų buvo, kad asmenybė, buvusi kadaise, iki šiol tebėra nugrimzdusi juose.

Mane atgal blokšdavo daugybė dalykų. Sojų padažo skonis, dūmų prisisunkę kieno nors plaukai, žolėtos kalvos, pražylančios birželio kaitroje. Akmenų virtinė po ažuolais, kliudyta akies kraštu, galėjo staiga praurbinti kiaurymę krūtinėje, delnus išpilti lipnia adrenalino drėgme.

Laukiau, kad Džulianas tvokstelėtų pasibjaurėjimu, gal netgi baimė. Tokia reakcija būtų visiškai logiška. Bet jis žvelgė į mane taip, kad net sutrikau. Su bemaž baiminga pagarba akyse.

Tikriausiai tėvas papasakojo jam. Apie gūrančių namų, saulėje nusvilusių bamblių vasarą. Kai pirmąsyk bandžiau apie tai papasakoti Denui aną vakarą Venise – sėdėjome apsigaubę apokaliptiniu žvakių švieselių nutviekstu intymumu, kurį mums užtraukė dalinis aptemdymas, Denas prapliupo juoktis. Mat slopstančiame mano balse jam pasigirdo linksmybės priemaiša. Ir net paskui, kai įtikinai Deną, kad viskas, ką šnekėjau, – tiesa, jis ir toliau minėjo rančą

kvailiodamas, versdamas įvykius paika parodija. Lyg apie koki prastą siaubo filmą su niekam tikusiais specialiaisiais efektais, lyg kalbėtų apie mikrofoninę gervę, netyčia murktelinčią į kadra ir nudažančią skerdynių sceną komedijos atspalviu. Ir man atlėgo, jam šitaip pabrėžus mane nuo viso to jau skiriantį atstumą, tvarkingai sudėliojus mano vaidmenį anuomečiuose įvykiuose į anekdotu pakuotę.

Pravertė ir tai, kad daugumoje leidinių aš nė nebuvaу paminėta. Apie mane neužsiminė visos tos knygos minkštais viršeliais krauju varvančiomis raidėmis raudonuojančiu pavadinimu, iliustruotos blizgaus popieriaus įdėklais su nusikaltimo vietos nuotraukomis. Neužsiminta ir mažiau populiarumo sulaukusiamе, bet gerokai tiksliau įvykius nušvietusiamе tome, kurio autorius – vyriausiasis bylos kaltintojas, nepasidrovėjęs atskleisti ir itin šlykščių detalių, kad ir tokių kaip nesuvirškinti spagečiai, per skrodimą rasti berniuko skrandyje. Mano vardas šmėkštelėjo vos poroje seniai nebeperleidžiamos knygos eilučių, o jos autorius, buvęs poetas, suklydo rašydamas mano pavardę ir nesugebėjo suuosti jokių sąsajų su senele. Tas pats poetas viešai skelbė ir kad CŽV kurpianti pornografinius filmus, kuriuose vaidinanti kvaišalų pripumpuota Merilina Monro, – o tie filmai neva pardavinėjami aukštiems politikams ir užsienio valstybių vadovams.

– Tai buvo jau labai seniai, – tariаu Sašai, bet jos veide taip ir nešmėkštelėjo jokia išraiška.

– Vis dėlto, – nušvito Džulianas. – Man tai visada atrodė gražu. Šleikštu, bet gražu, – porino jis. – Suknistas būdas save išreikšti, bet vis tiek išraiška, ar ne? Meninis impulsas. Tam, kad ką nors sukurtum, pirmiau privalai sugriauti; visas tas induistinis mėšlas.

Sumojau, kad regėdamas, kokia аš sutrikusi ir priblokšta, mano reakciją jis palaikė pritarimu.

– Dievulėliau, negaliu net įsivaizduoti, – pridūrė Džulianas. – Ką reiškia iš tikrųjų atsidurti tokių dalykų tirštumoje.

Jis laukė, kad ką nors atsakyčiau. Jaučiausi apdujusi nuo agresyviai tvieskiančių virtuvės lempų. Negi jie net nepastebi, kad apšvietimas per ryškus? Nė nesupaisysi, ar graži ta jo mergaičiukė, pagalvojau. Dantys atrodo gelstelėję.

Džulianas niuktelėjo jai alkūne.

– Saša net nenuraukia, apie ką mes kalbame.

Bemaž visi, kas gyvas, žinojo bent vieną šiurpią detalę. Studentiškai kartais persirengdavo Raselu per Heloviną, rankas išsiterliodavo kečupu, iškaulytu universiteto valgykloje. Juodojo metalo grupė albumo viršeliui panaudojo širdies atvaizdą – tos pačios padriskusios širdies, kurią Suzana paliko Mičui ant sienos. Nu-tepliotą moters krauju. Bet Saša atrodė tokia jauna – kodėl turėtų būti ką nors girdėjusi apie tai? Ir kodėl jai turėtų rūpėti? Ji buvo giliai nugrimzdusi į klampią, abejoti neleidžiančią jauseną, kad už jos pačios patirties ribų niekas daugiau nė neegzistuoja. Tarsi viskas galėtų klostytis vienu vieninteliu būdu, tarsi vieni po kitų slenkantys metai vestų tave koridoriais iki pat tos patalpos, kurioje neišvengiamai yra tavo gemalo būsenos esybė, laukianti, kad ją atskleistų. Tik štai kaip neapsakomai liūdna suvokti, kad kitąsyk taip niekad iki ten ir neprieini. Kad kartais visą gyvenimą taip ir prastriksi paviršiumi, taip ir nesulauki palaiminimo, metams vis riedant pro šalį.

Džulianas paglostė Sašai plaukus.

– Tas sušiktas reikalas buvo tikrai galingas. Kai hipiai išskerdė krūvą žmonių Marine.

Jo veidas užkaito, ir tas karštis buvo atpažįstamas. Tokiu pat, rodos, niekad nenuslopstančiu, netgi nemažtančiu užsidegimu kibirkščiaavo ir visa ta publika, įsiveisusi interneto forumuose. Jie grumdėsi varžydamiesi dėl žinių savininko teisių, visi bylojo tokiu pat išmanių tonu, išorinės visažinystės tviskesiu maskuodami savo pačių siekių šlykštumą. Ir ką jie tikėjosi atkapstysią tarp visų banalybių? Tarsi

būtų labai reikšminga žinoti, koks anądien buvo oras. Ilgiau pagromuliuvus, kiekvienas menkniekis ima atrodyti svarbus: kokią stotį transliavo radijas Mičo virtuvėje, kiek ir kokio gylio buvo durtinių žaizdų. Kokiais ornamentais galėjo mirguliuoti šešėliai ant kaip tik to automobilio, važiuojančio būtent tuo keliu.

– Aš trainiojau su jais tik kelis mėnesius, – pasakiau. – Nieko labai ypatingo.

Džulianas, regis, nusivylė. Įsivaizdavau moterį, kurią jis regėjo žvelgdamas į mane: nešukuotais plaukais, su nerimo kableliais, susimetusiais apie akis.

– Bet, – pridūriau, – taip, leisdavau ten daug laiko.

Šitai vėl tvirtai sugražino mane į jo domesio zoną.

Akimirksnis praslinko, aš nieko daugiau nebepridūriau.

Nepasakiau jam, kaip graužiuosi išvis susipažinusi su Suzana. Kaip gailiuosi, kad nelikau saugiai tūnoti savo miegamajame sausros nurudintose kalvose netoli Petalumos, tarp lentynų, prigrūstų mėgstamų vaikystės knygų auksine folija žvilgančiomis nugarėlėmis. Ir tikrai troškau, kad nieko nebūtų įvykę. Bet kartais, vėlią naktį negalėdama užmigti, lėtai lupdavau obuolį viršum kriauklės, stebėdama, kaip iš po peilio blyksnių rangosi vis ilgėjanti lupyna. Mane supdavo namų tamsa. Ir apimdavęs jausmas nebūdavo panašus į apgailėstavi-mą. Veikiau į ilgesį.

Džulianas nuginė Sašą į kitą kambarį, lyg koks taikingas jaunas ožkaganys. Prieš palinkėdamas labos nakties dar paklausė, ar man ko nereikia. Mane tai nemaloniai nustebino: jis priminė tuos dar mokyklos laikų vaikus, kurie apsikvaišinę tapdavo mandagesni ir uoliau besiimantys veiksmų. Tokie po šeimos pietų mikliai kibdavo plauti indų ir strapaliodavo pakerėti psichodeliškos ploviklio putų magijos.

– Gerai išsimiegok, – palinkėjo man Džulianas, geišos judesiu kinktelėjo galvą ir uždarė duris.